

Iskolás lesz a gyermekünk!

Kedves Szülők, Édesanyák, Édesapák!

Május vége van. Lassan lezárul gyermekük életében egy korszak, elköszönnek az óvodától. Már eldöntötték, melyik iskolába íratják gyermeküket, melyik intézmény pedagógusaira bízják azt a felelősségteljes munkát, hogy gyermekük képességei megfelelően fejlődjenek, és ami a lényeg: öröm legyen számára a tanulás. Bizonyára minden szülőben, de különösen így van ez azoknál a szülőknél, akik első gyermeküket engedik iskolába, megfogalmazódnak azok a kérdések, mi mindennek kell eleget tennie gyermeküknek az új környezetben.

El kell viselnie, hogy távol van a szeretteitől. Ez már az óvodában is így volt, de ezt most felnagyíthatja a környezet megváltozása is.

El kell viselnie az idegen személyeket. A tanító néni jobban esetben már megismerte, szimpatikus volt számára. Az első időszakban segítség, ha a régi óvodástársak is vele egy osztályban vannak, de később ez már nem döntő az új baráti kapcsolatok kialakulásakor. Gyermekünk

megtanulja hogyan közeledjen a társaihoz, és hogy az idegen gyerekekből barátok lehetnek. El kell viselnie a tömeget, különösen igaz ez a szünetekben, az udvaron. Eddig az óvodában a „nagyok” csoportjába tartozott, most hirtelen megváltoztak a viszonyok. El kell viselnie a kritikát a tanító nénitől és esetleg a társaitól is. Váltakozó mennyiségű dicséret mellett kell dolgoznia, hiszen a tanító néni figyelmé megoszlik, sokszor külön dicséret nélkül is, önállóan kell megoldania a feladatokat. Egyedül kell dolgoznia, képesnek kell lennie arra, hogy figyelmét a feladatra irányítsa. Nyugodtan egy helyben kell ülnie és csendben figyelnie a tanító néni szavaira. Ki kell tudnia fejezni szavakban, hogy mit szeretne, megfelelő mondatokat kell megfogalmaznia.

Birtokában kell lennie a szükséges készségeknek, képességeknek, ami az írás, olvasás, számolás elsajátításához szükségesek.

Első olvasásra kicsit ijesztő lehet a lista, hiszen túl soknak tűnik a megfelelés. Mégis arra biztatom Önöket, kedves szülők, hogy bizakodással tekintsenek az iskolakezdésre. Minden kisgyermek fejlődése egy folyamat, mint ahogy az életünk is. Ráadásul nem minden kisgyermek idegrendszeri fejlődése ugyanolyan ütemben történik. Vannak

olyan képességek, készségek, amelyek gyorsabban fejlődnek, ebben gyermekünk ügyesebb kortársaihoz képest. Ebben szerepet játszhat a belső motiváció, az érdeklődés, a környezet is.

Vannak olyan tevékenységek, amelyeket nem szívesen végez. Talán, mert bizonytalan, talán nincs sikerélménye vagy egyszerűen nem érdekli. Az idegrendszer fejlettsége a gyerekek nagy részénél 7 éves korban eléri azt a szintet, ami megkönnyíti az iskolai tanulást és az alkalmazkodást is.

Ha egy kicsit megállunk és visszatekintünk gyermekünk eddigi életére, felfedezhetjük azokat a mozzanatokot, élményeket, emlékeket, amivel erősítettük, segítettük fejlődését. Bizonyára minden szülő – lehetőségeihez képest mindent megtett gyermeke fejlődése érdekében. A hétköznapiok folyamán tudatosan vagy nem tudatosan, minden tevékenységünk, cselekedetünk gyermekünk érzelmi, értelmi fejlődését szolgálja.

Sajnos, nincs a kezünkben „varázsvessző”, amivel hipp-hopp teljesen iskolaéretté tehetnénk gyermekünket ezen a nyáron, de talán van néhány olyan dolog, amire érdemes tudatosan odafigyelnünk. Az egyik legfontosabb, a gyermekünkkel együtt töltött idő. Bizonyára hallottak már, a MINŐSÉGI idő kifejezésről. Mit jelent ez? Amikor együtt vagyunk gyermekünkkel, akkor csak rá figyelünk, teljes mértékben legyünk jelen, próbáljuk a gondjainkat, nehézségeinket félretenni.

Tudatosan teremtsünk olyan környezetet, helyzetet, ami nem „tanulósos”, mégis jó hatású. A nyár folyamán éljünk meg vele közösen olyan helyzeteket, ahol sok ember, tömeg van. Menjünk strandra vagy utazzunk együtt tömegközlekedési eszközön.

Növeljük önbecsülését azzal, hogy megdicsérezzük. De mindig figyeljünk arra, hogy a dicséret mögött valódi teljesítmény legyen, olyan, ami valóban dicséretes a korához képest. Mondjuk ki bátran, hogy büszkék vagyunk rá és arra is, hogy mi lehetünk az Ő szülei. Soha ne használjunk olyan mondatokat, amivel csökkentenénk vagy aláásnánk az önbizalmát. Pl. „Neked ezt már tudnod kellene! „

Beszélgessünk, kérdezzünk, biztassuk az érzéseit, kívánságait elmondására.

Vonjuk be a napi tevékenységekbe, legyen közös a családi élet. Így kialakul az önállósága, együttműködése, javul a kommunikációja.

Teremtsük meg a nyár folyamán, hogy találkozzon kortársaival, játszanak együtt.

A mai gyerekeket nehéz a számítógép, tablet bűvöletétől elvonni. De mégis fontos az idő és a használt programok bekorlátozása!

Ebben a korban már megjelenik a „tanulni akarás”. Ha gyermekünket érdekli a betűk, számok világa, tegyünk eleget kíváncsiságának. Attól még nem fog unatkozni az iskolában!

Mit tegyünk akkor, ha ismerjük gyermekünk képességbeli lemaradásait? Nem szeret rajzolni, keveset beszél, szertelen, csapongó? Hogyan, milyen eszközökkel javíthatunk ezen?

Bizonyára hallottak már a nagymozgások jelentőségéről és hatásairól. A nagymozgások végzése hatással van a finommozgások fejlettségére is. Ez azt jelenti, hogy a szabadban végzett mozgások (pl. kerékpározás), az úszás hatására összerendezettebbé válik a ceruzafogás, biztosabbá válik a vonalhúzás a vonalközben.

Ha úgy gondoljuk, hogy gyermekünk nehezen emlékszik vissza dolgokra, teremtsünk olyan helyzetet, amiben szükség van az emlékezetére. Bizzuk meg olyan feladatokkal, amiben szükség lesz az emlékezetére. Pl. bevásárlás előtt beszéljük meg, mit szeretnénk vásárolni. Kérjük meg, hogy segítsen, nehogy valamit elfelejtsünk. Vagy kérdezzünk rá „véletlenül” valami korábbi dologra.

Örök érvényű „fejlesztő eszköz” a társasjáték. A közös játék során a gyermekünk megtanul nyerni, veszíteni, kivárni, örülni, együtt érezni, számlálni, gondolkodni. Nagyon jó „tréning helyzet” az iskolai életre!

Ma már nagyon sok képességfejlesztő kiadvány, folyóirat kapható. Ezekben a feladatok általában sokrétűek, megoldásukhoz több képesség együttes használatára van szükség. Vannak gyerekek, akiknél erős a feladattudat, mindenáron, önszántukból „feladatlapoznak”. Ha gyermekünkben még nem alakult ki a feladattudat, keltsük fel az érdeklődését, de semmiképpen ne kényszerítsük bele a feladatvégzésbe! Pl. „Nézd csak, mit találtam! Gyere, nézd meg, milyen érdekes! Biztos neked is tetszeni fog! Segítenél?”

Mit tegyünk hát szülőként az iskola előtti nyár folyamán? Töltsünk együtt sok minőségi időt, teremtsünk minél több olyan élethelyzetet, amely gazdagítja gyermekünk érzelmi világát, fejleszti képességeit. Sugározzunk hitelesen hitet, bizalmat az új élethelyzet felé, hiszen ez egy újabb olyan lépés gyermekünk életében, amely az érett felnőttkor felé mutat.

„Iskolás lesz a gyermekünk!” – új élethelyzet, új kihívások, más tartalmú szülő-gyerek kapcsolat, másfajta szülői feladatok.

Sok sikert kívánok hozzá mindenkinek!

Kolozsvári Katalin